

αναφέρεται στα πρακτικά της παρούσης. Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις που κατέθεσαν επί της έδρας.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 316 του ΚΠολΔ, αν η απόφαση είναι διατυπωμένη με τρόπο που γεννά αμφιβολίες ή είναι ασαφής, το δικαστήριο που την έχει εκδώσει μπορεί, αν το ζητήσει κάποιος διάδικος, να την ερμηνεύσει με νέα του απόφαση έτσι που η έννοιά της να γίνει αναμφίβολη, η ερμηνεία όμως δεν μπορεί ποτέ να αλλάξει το διατακτικό της αποφάσεως που ερμηνεύεται. Όπως προκύπτει από τη διάταξη αυτή, η ερμηνεία γίνεται από το ίδιο δικαστήριο που έχει εκδώσει την αρχική απόφαση και με την ίδια διαδικασία, χωρίς χρονικό περιορισμό και μόνον ύστερα από αίτημα διαδίκου και όχι αυτεπάγγελα. Η ερμηνεία αποβλέπει στην αποκατάσταση του αληθινού νοήματος της αποφάσεως, εφόσον αυτό δεν είναι κατανοητό από τους διαδίκους για το λόγο ότι η διατύπωση είναι ασαφής ή αμφίβολη και, έτσι, με την ερμηνεία αίρονται οι ασάφειες και οι αοριστίες της διατυπώσεως των σχετικών σημείων της αποφάσεως με την επεξήγηση της αληθούς έννοιας και την αποκατάσταση του ακριβούς νοήματος αυτών. Αμφίβολο, κατ' αρχήν, θεωρείται το νόημα της αποφάσεως, όταν η λεκτική διατύπωση, λόγω των όρων που χρησιμοποιήθηκαν, οδηγεί σε διάφορες ερμηνευτικές εκδοχές, ενώ η ασαφεία της αποφάσεως, πρέπει, να είναι τέτοια, ώστε να δυσχεραίνεται ή να καθίσταται αδύνατη η κατανόηση αυτής ή η εκτέλεσή της και η οριοθέτηση του ουσιαστικού δεδικασμένου που απορρέει απ' αυτή (ΜΠρΑΘ 1706/2020, Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος). Το δικαστήριο, ενώπιον του οποίου εισάγεται η αίτηση ερμηνείας δικαστικής αποφάσεως, θα εξετάσει, σε πρώτη φάση, αν πράγματι η απόφαση είναι ασαφής, αόριστη και με αμφίβολο νόημα. Μόνο τότε, ήτοι, αν διαγνωστεί ότι η απόφαση δεν είναι "σαφής" αλλά έχει ανάγκη ερμηνείας, θα προχωρήσει στην ερμηνεία της αποφάσεως, αναζητώντας την αληθινή βούληση του δικαστή (και όχι το νόημα της αποφάσεως καθ' εαυτό), λαμβάνοντας υπόψη, εφόσον είναι αναγκαίο, και τα διαδικαστικά[^] έγγραφα της δίκης, κατά την οποία εκδόθηκε η ερμηνευόμενη απόφαση (αγωγή, προτάσεις και λοιπά δικόγραφα της δίκης εκείνης) (ΑΠ 480/2022, ΑΠ 1479/2019, ΑΠ 962/2017, Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 75/2017, δημοσίευση στην ιστοσελίδα του ΑΠ). Δεν ερευνάται, δηλαδή, πώς θα ήταν ορθό να αποφανθεί το δικαστήριο κατά τη δίκη εκείνη, αλλά πώς πράγματι αποφάνθηκε. Νομικές ή ουσιαστικές πλημμέλειες της αποφάσεως δεν είναι δυνατό να καλυφθούν με τη μέθοδο της

80.025/2024
Φύλλο 2^ο της υπ' αριθμ. 2024 Απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
πρώην Ειρηνοδικείου Αχαρνών (Εκουσία Δικαιοδοσία)

ερμηνείας και, συνεπώς, δεν επιτρέπεται, κατά την ερμηνεία, η επανεκτίμηση των αποδείξεων που είχαν διεξαχθεί τότε, ούτε το δικαστήριο έχει εξουσία, με ερμηνεία ή προσθήκη νέας διατάξεως, να αλλοιώσει την ουσία της αποφάσεως και την έννοια αυτής, ούτε να συμπληρώσει παραλείψεις σε αιτήματα που υποβλήθηκαν από τους διαδίκους, διότι τούτο αντίκειται στους κανόνες του δεδικοσμένου. Το δικαστήριο, κατά την ερμηνεία της αποφάσεώς του, περιορίζεται στην επεξήγηση της αληθινής έννοιας της, ήτοι στον καθορισμό των αόριστων και στην αποσαφήνιση των ασαφών σημείων του διατακτικού της ή και των αιτιολογιών της, όταν οι τελευταίες επτέχουν θέση διατακτικού, χωρίς όμως να αλλάξει το διατακτικό της αποφάσεώς του (ΑΠ 1735/2014, ΑΠ 1235/2014, Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος). Επισημαίνεται ότι από το συνδυασμό των προαναφερόμενων διατάξεων των άρθρων 315 και 316 ΚΠολΔ προκύπτει ότι, όπου χωρεί διόρθωση δικαστικής απόφασης, δεν χωρεί ερμηνεία αυτής και αντίστροφα (ΑΠ 480/2022, 1123/2022, 1479/2019, Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 359/2017, Δημοσίευση στην ιστοσελίδα του ΑΠ) και η διόρθωση - ερμηνεία δεν υπόκειται σε χρονικό περιορισμό (Βαθρακοκοίλης, Ερμηνευτική - Νομολογιακή Ανάλυση κατ' άρθρο 315, σημ. 16, σελ. 433, ΕφΠειρ 602/1997, Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος). Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 319 του ΚΠολΔ, οι αποφάσεις που εκδίδονται σε αιτήσεις για διόρθωση ή ερμηνεία μιας απόφασης, μπορούν να προσβληθούν με όλα τα ένδικα μέσα, με τα οποία θα μπορούσε να προσβληθεί η απόφαση που ζητήθηκε να διορθωθεί ή ερμηνευθεί, με εξαίρεση την ανακοπή ερημοδικίας και, κατά συνέπεια, αυτή προσβάλλεται και με αίτηση αναίρεσης (ΑΠ 1833/2012, Δημοσίευση στην ιστοσελίδα του ΑΠ) ανεξαρτήτως αν η αίτηση διόρθωσης ή ερμηνείας έγινε δεκτή ή απορρίφθηκε. Από την αμέσως προηγούμενη διάταξη, προκύπτει ότι η διορθωτική ή ερμηνευτική απόφαση δεν έχει αυτοτέλεια, αποτελεί τμήμα της υπό διόρθωση ή υπό ερμηνεία απόφασης, γι' αυτό, άλλωστε, και η ενέργειά της ανατρέχει στο χρόνο δημοσίευσης της απόφασης που διορθώνεται-ερμηνεύεται (άρθρο 320 του ΚΠολΔ, ΑΠ 43/2007) και δεν παρέχει νέα προθεσμία προς άσκηση ενδίκου μέσου, εκτός αν προβάλλεται λόγος κατ' αυτής. Έτσι με τη διόρθωση ή ερμηνεία της απόφασης, δεν δημιουργείται νέα αυτοτελής απόφαση, αλλά διορθώνεται-ερμηνεύεται η ήδη υπάρχουσα η οποία, ως ενιαίο σύνολο, με τη διορθωτική-ερμηνευτική παράγει έννομα αποτελέσματα αναδρομικά από τη δημοσίευσή της και όχι από τη διόρθωσή της (ΑΠ 330/2022, ΑΠ 1112/2014, Δημοσίευση στην ιστοσελίδα του ΑΠ). Σύμφωνα, εξάλλου, με την αιτιολογική έκθεση του ν. 3869/2010 «Η εισοδηματική στενότητα, τα υψηλά επιτόκια στο χώρο ιδίως της καταναλωτικής πίστης, οι επιθετικές πρακτικές προώθησης των πιστώσεων, ατυχείς

προγραμματισμοί, απρόβλεπτα γεγονότα στη ζωή των δανειοληπτών (απώλεια εργασίας κ.α.), αποτέλεσαν παράγοντες που, δρώντας υπό την απουσία θεσμών συμβουλευτικής υποστήριξης των καταναλωτών σε θέματα υπερχρέωσης, συνέβαλαν ανενόχλητα στην αυξανόμενη υπερχρέωση νοικοκυριών που, αδυνατώντας εν συνεχεία να αποπληρώσουν τα χρέη τους, υπέστησαν και υφίστανται, τις αλυσιδωτά επερχόμενες καταστροφικές συνέπειες της. Σημαντικό μέρος των πολιτών έχει οδηγηθεί σήμερα στη περιθωριοποίηση, καθώς, μη διαθέτοντας σοβαρή αγοραστική δύναμη και δυνατότητα απεγκλωβισμού από την υπερχρέωση, δεν είναι σε θέση να σχεδιάσει τη συμμετοχή του στην οικονομική και κοινωνική ζωή. Η υπερχρέωση αναδεικνύεται πλέον ως ένα από τα μεγαλύτερα κοινωνικά προβλήματα και στη χώρα μας και ως σύγχρονο κοινωνικό κράτος δικαίου έχουμε καθήκον να αντιμετωπίσουμε. Κανείς δεν μπορεί πια να αγνοεί την αδήριτη ανάγκη να δοθεί η πραγματική δυνατότητα στους υπερχρεωμένους καταναλωτές και επαγγελματίες να πραγματοποιήσουν πλέον ένα νέο οικονομικό ξεκίνημα στη ζωή τους. Η δυνατότητα της ρύθμισης, για το φυσικό πρόσωπο των χρεών του, με απαλλαγή από αυτά βρίσκει τη νομιμοποίησή της ευθέως στο ίδιο το κοινωνικό κράτος δικαίου που επιτάσσει να μην εγκαταλειφθεί ο πολίτης σε μία χωρίς διέξοδο και προοπτική κατάσταση, από την οποία, άλλωστε, και οι πιστωτές δεν μπορούν να αντλήσουν κανένα κέρδος. Μία τέτοια απαλλαγή χρεών δεν παύει όμως να εξυπηρετεί και ευρύτερα το γενικό συμφέρον, καθώς οι πολίτες επανακτούν ουσιαστικά μέσω των εν λόγω διαδικασιών την αγοραστική τους δύναμη προάγοντας την οικονομική και κοινωνική δραστηριότητα. Στόχος των εν λόγω διατάξεων είναι η επανένταξη του υπερχρεωμένου πολίτη στην οικονομική και κοινωνική ζωή με την επανάκτηση της οικονομικής ελευθερίας που συνεπάγεται η εξάλειψη των χρεών που αδυνατεί να αποπληρώσει. Η συλλογική ικανοποίηση των πιστωτών αποβλέπει εν προκειμένω στη δυνατότητα μίας δεύτερης ευκαιρίας στο υπερχρεωμένο φυσικό πρόσωπο για ένα νέο οικονομικό ξεκίνημα, χωρίς τα ανυπέρβλητα βάρη του παρελθόντος, με τη δυνατότητα απαλλαγής από υποχρεώσεις που έχει αναλάβει, εφόσον για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα εξαντλήσει τις δυνατότητες ικανοποίησης των πιστωτών του. Η (μερική έστω) ικανοποίηση των πιστωτών από το εισόδημα του οφειλέτη για μία συγκεκριμένη χρονική περίοδο προβάλλει ως δοκιμασία και επίδοση του οφειλέτη προκειμένου να επιτύχει με το πέρας αυτής το ευεργετικό αποτέλεσμα της απαλλαγής των χρεών. Το νομοσχέδιο δίνει μία ρεαλιστική προοπτική απεγκλωβισμού από τα χρέη σε όλους τους υπερχρεωμένους πολίτες. Διασφαλίζει στα υπερχρεωμένα νοικοκυριά που θα θελήσουν να αξιοποιήσουν τις ρυθμίσεις του σχεδίου νόμου ένα ελάχιστο επίπεδο οικονομικής διαβίωσης. Με μία πρωτοποριακή ρύθμιση λαμβάνει ιδιαίτερη μέριμνα για τη διατήρηση και προστασία της κύριας κατοικίας των οφειλετών, αφού επιτρέπει σε αυτούς να την

80.025/2024
Φύλλο 3^ο της υπ' αριθμ. /2024 Απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
πρώην Ειρηνοδικείου Αχαρνών (Εκουσία Δικαιοδοσία)

εξαιρέσουν από την ρευστοποίηση της περιουσίας τους. Τούτο δε υπό όρους και διαδικασίες που δεν θίγουν τα συμφέροντα των πιστωτών» (Ειρ. Ηρακλ. 1436/2023, Ειρ.Κερκ. 575/2023, Ειρ.Αλεξ. 150/2023, Ειρ.Λαυρ 22/2023, Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, Ειρ.Πειρ 2264/2023, Δημοσίευση ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ). Ειδικότερα δε με την νομοθετική ρύθμιση και τροποποίηση του άρθρου 9 παρ. 2 του ν. 3869/2010 με τους ν. 4346/2015 και 4549/2018, προβλέφθηκε ότι το σχέδιο διευθέτησης οφειλών, το οποίο προτείνει ο οφειλέτης για την εξαίρεση της κύριας κατοικίας του, προβλέπει ότι ο οφειλέτης θα καταβάλλει το μέγιστο της δυνατότητας αποπληρωμής του και ταυτόχρονα τέτοιο ποσό ώστε οι πιστωτές του να μη βρεθούν, χωρίς τη συναίνεσή τους σε χειρότερη οικονομική θέση από αυτήν που θα βρίσκονταν σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης. Ακολούθως, ο ανωτέρω νόμος, προέβλεπε ότι «με απόφαση της Τράπεζας της Ελλάδος, ορίζονται η διαδικασία και τα κριτήρια που λαμβάνονται υπόψη για τον προσδιορισμό της μέγιστης ικανότητας αποπληρωμής του οφειλέτη και τον προσδιορισμό του ποσού, το οποίο θα ελάμβαναν οι πιστωτές σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης, καθώς και για τον προσδιορισμό της ενδεχόμενης ζημίας των πιστωτών» (βλ. άρθρο 9 παρ. 2, εδ. β και γ, όπως αντικαταστάθηκε από 1.1.2016, με το άρθρο 14 παρ. 1 ν. 4346/2015). Από την παραπάνω διατύπωση, της τροποποίησης του ως άνω νόμου, προκύπτει αβίαστα ότι ο νομοθέτης έθεσε δύο κριτήρια για τον προσδιορισμό του ανταλλάγματος, που ο οφειλέτης θα καταβάλλει για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του, αφενός τη μέγιστη δυνατότητα αποπληρωμής του οφειλέτη και αφετέρου το ποσό που θα ελάμβαναν οι πιστωτές σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης του ακινήτου. Ωστόσο, το γεγονός ότι με την παραπάνω απόφαση της Τράπεζας της Ελλάδος θα προσδιορίζονταν μεταξύ άλλων και η ενδεχόμενη ζημία των πιστωτών, αλλά και από τον όλο σκοπό και πνεύμα του ν. 3869/2010, όπως προεκτέθηκε, καταδεικνύεται ότι προτεραιότητα του νομοθέτη και πρωτεύον κριτήριο ήταν η μέγιστη δυνατότητα αποπληρωμής του οφειλέτη, και δευτερευόντως το ποσό που θα ελάμβαναν οι πιστωτές σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης του ακινήτου. Και αυτό, διότι ο νομοθέτης, προφανώς και θεώρησε απολύτως πιθανό ότι σε κάποιες περιπτώσεις δε θα μπορούσαν να συντρέξουν ταυτόχρονα και οι δύο ανωτέρω προϋποθέσεις. Για τις περιπτώσεις δε αυτές, θα ρυθμίζονταν με απόφαση της τράπεζας της Ελλάδος, η τυχόν ζημία των πιστωτών, γεγονός που δείχνει ότι ο νομοθέτης έδωσε προτεραιότητα στην πρώτη προϋπόθεση, ήτοι τη μέγιστη δυνατότητα αποπληρωμής του οφειλέτη, έναντι του δεύτερου κριτηρίου, το οποίο θα φρόντιζε να αντισταθμίσει με άλλο τρόπο. Άλλωστε με το άρθρο 9 παρ. 2 ν. 3869/2010 ορίζεται ρητά

12

1

ότι η εξυπηρέτηση της οφειλής γίνεται με επιτόκιο που δεν υπερβαίνει αυτό της ενήμερης οφειλής ή το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο που ισχύει, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος κατά τον τελευταίο μήνα για τον οποίο υφίσταται μέτρηση, αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας ή, σε περίπτωση καθορισμού σταθερού επιτοκίου, το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου για ανάλογη της ρύθμισης περίοδο, όπως ομοίως προκύπτει από το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος, και χωρίς ανατοκισμό. Για τον προσδιορισμό της περιόδου τοκοχρεολυτικής εξόφλησης της οριζόμενης συνολικής οφειλής λαμβάνεται υπόψη το συνολικό ύψος της οφειλής και η οικονομική δυνατότητα του οφειλέτη. Η περίοδος πάντως αυτή δεν μπορεί να υπερβαίνει τα είκοσι (20) έτη εκτός αν η διάρκεια των συμβάσεων δυνάμει των οποίων χορηγήθηκαν οι πιστώσεις στον οφειλέτη ήταν μεγαλύτερη των είκοσι (20) ετών, οπότε ο Ειρηνοδίκης δύναται να προσδιορίσει μεγαλύτερη διάρκεια η οποία πάντως δεν υπερβαίνει τα τριάντα πέντε (35) έτη. Οι απαιτήσεις των πιστωτών ικανοποιούνται από τις καταβολές του οφειλέτη με βάση την παρούσα παράγραφο κατά αναλογική εφαρμογή των άρθρων 974 επ. ΚΠολΔ.

Στην την υπό κρίση αίτηση οι αιτούντες εκθέτουν, ότι με την με αριθμό 620/2018 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου έγινε δεκτή η αίτηση τους περί υπαγωγής τους στο νόμο 3869/2010, ρυθμίστηκαν τα χρέη τους με τον ορισμό καταβολών ως προς τη ρύθμιση του άρθρου 8 παρ. 2 και του άρθρου 9 παρ. 2 του νόμου 3869/2010 και εξαιρέθηκε της εκποίησης η κύρια κατοικία τους, ανήκουσα σε έκαστο εξ αυτών κατά κυριότητα σε ποσοστό 50% εξ αδιαρέτου, για τη διάσωση της οποίας ορίστηκαν μηνιαίες καταβολές εκάστου των αιτούντων προς την καθ' ης «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.», δικαιούχο της καθ' ης η αίτηση ερμηνείας, ποσού 87,78 ευρώ, για έκαστο εξ αυτών, για χρονικό διάστημα 240 μηνών, ήτοι συνολικά 21.067,63 ευρώ. Ότι η αποπληρωμή του ανωτέρω ποσού ορίστηκε να ξεκινήσει από τον Απρίλιο του 2021, εντόκως, χωρίς ανατοκισμό με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με το κυμαινόμενο επιτόκιο που θα ισχύει κατά τον χρόνο της αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος, αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Ότι η ανωτέρω διατύπωση είναι ασαφής όσον αφορά τον υπολογισμό του μέσου επιτοκίου στεγαστικού δανείου και θα πρέπει να ερμηνευτεί, καθ' ότι η καθ' ης η ένδικη αίτηση, διαχειρίστρια της ειδικής διαδόχου της αρχικής πιστώτριας των αιτούντων «ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.», αιτείται από τους αιτούντες την καταβολή από έκαστο εξ αυτών του ποσού των 188,73 ευρώ με βάση τον υπολογισμό του επιτοκίου επί του οφειλόμενου κεφαλαίου για την εξαίρεση της κατοικίας τους. Ότι

συγκεκριμένα, θα πρέπει να ερμηνευτεί, εάν το επιτόκιο θα πρέπει να υπολογίζεται στην εκάστοτε μηνιαία δόση που επιβλήθηκε από το Δικαστήριο, καθώς τούτο συνάδει με το σκοπό του νόμου για τους λόγους που αναφέρουν στην αίτησή τους ή στο συνολικό κεφάλαιο που ρυθμίστηκε και είναι μελλοντικά καταβλητέο. Άλλως και όλως επικουρικώς οι αιτούντες, ζητούν, να μεταρρυθμιστεί η παραπάνω απόφαση, ως προς το σκέλος που αφορά τον υπολογισμό των τόκων για την καταβολή του ως άνω ποσού για την διάσωση της κατοικίας τους, έτσι ώστε ο εν λόγω υπολογισμός να γίνεται επί της μηνιαίας, ορισθείσας από την απόφαση, δόσης και όχι επί του οφειλόμενου κεφαλαίου, αφού η πληθώρα δικαστικών αποφάσεων που παραθέτουν στην αίτησή τους (πρόσφατη νομολογία υπέρ του εν λόγω υπολογισμού) αποτελεί νέο νομικό και πραγματικό περιστατικό. Επίσης, ζητά, να διαταχθεί η σημείωση της παρούσας απόφασης στο πρωτότυπο της ερμηνευόμενης απόφασης.

Με το περιεχόμενο αυτό η υπό κρίση αίτηση, αρμόδια καθ' ύλη και κατά τόπο φέρεται προς εκδίκαση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου (άρθρο 317 παρ.2 ΚΠολΔ) κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρο 318 παρ.1 εδ. α' ΚΠολΔ) και είναι παραδεκτή και νόμιμη, στηριζόμενη στο άρθρο 316 ΚΠολΔ και πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν. Η καθ' ης στην παρούσα, προβάλλει τον ισχυρισμό ότι η κρίνομενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμη καθώς η ρύθμιση του άρθρου 9 παρ. 2 ν. 3869/2010 αποτελεί αναδιάρθρωση δανείου και ο υπολογισμός του επιτοκίου γίνεται επί του συνολικού κεφαλαίου και όχι επί της μηνιαίας δόσης για τους λόγους που αναφέρει.

Από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα, που οι παριστάμενοι διάδικοι προσκόμισαν μετ' επικλήσεως, αποδείχθηκαν τα εξής πραγματικά περιστατικά: Με την με αριθμό 620/2018 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου, εκουσίας δικαιοδοσίας, η οποία εκδόθηκε επί της αιτήσεως των αιτούντων περί υπαγωγής τους στο νόμο 3869/2010, ρυθμίστηκαν τα χρέη τους και ορίσθηκε, μεταξύ άλλων, να καταβάλλει έκαστος εξ αυτών μηνιαίως προς την καθ' ης η αίτηση «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.», ποσό 87,78 ευρώ, για χρονικό διάστημα 240 μηνών, ήτοι συνολικά 21.067,63 ευρώ, προς εξαίρεση της κύριας κατοικίας τους η οποία τους ανήκει κατά κυριότητας, σε έκαστο σε ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου. Η αποπληρωμή του ανωτέρω ποσού ορίστηκε να γίνει από τον Απρίλιο του 2021, εντόκως, χωρίς ανατοκισμό με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με το κυμαινόμενο επιτόκιο που θα ισχύει κατά τον χρόνο της αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος, αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των πράξεων Κύριας

Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Πράγματι, η διατύπωση της ανωτέρω απόφασης, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, είναι ασαφής και χρήζει ερμηνείας, καθόσον δεν διευκρινίζεται αν το επιτόκιο θα πρέπει να υπολογίζεται στην εκάστοτε μηνιαία δόση ή στο συνολικό κεφάλαιο. Στο διατακτικό της ερμηνευόμενης απόφασης επαναλαμβάνονται στην ουσία αυτολεξεί οι όροι τοκοφορίας της δόσης που προβλέπονται στο άρθρο 9 παρ. 2 του ν. 3869/2020 για την διάσωση της κύριας κατοικίας των αιτούντων. Από τις διατάξεις του ν. 3869/2010 συνάγεται ότι η ρύθμιση του άρθρου 9 παρ. 2 για την διάσωση της κύριας κατοικίας του οφειλέτη προτάσσει την απεμπλοκή των οφειλών του δανειολήπτη από τις δανειακές συμβάσεις, εντάσσοντάς αυτές σε μία συνολική οφειλή, ένα μέρος της οποίας διαγράφεται, και ένα άλλο μέρος αποπληρώνεται, ανάλογα με τις οικονομικές δυνάμεις του αιτούντος, υπό τους ειδικότερους όρους που θα ορίσει το Δικαστήριο. Το Δικαστήριο ρυθμίζοντας τα χρέη του υπερχρεωμένου δανειολήπτη δεν επιφέρει απλώς τροποποίηση των όρων της δανειακής σύμβασης ως προς το συνολικό οφειλόμενο ποσό και το χρόνο αποπληρωμής αυτού, ώστε να δύναται να θεωρηθεί ότι οι λοιποί όροι της δανειακής σύμβασης, πέραν των ανωτέρω, εξακολουθούν να ισχύουν. Δυνατότητα ρύθμισης στα πλαίσια της υπάρχουσας δανειακής σύμβασης, τροποποιώντας αυτήν, δίδει ο νομοθέτης στα συμβαλλόμενα μέρη μόνο κατόπιν εξώδικου διακανονισμού. Εφόσον αυτός δεν επέλθει και ο δανειολήπτης προσφύγει στο Δικαστήριο, αυτό, δεχόμενο την αίτηση, κατ' ουσίαν αναστέλλει την ισχύ της δανειακής σύμβασης, και προβαίνει σε νέα ρύθμιση της ληξιπρόθεσμης οφειλής, καθορίζοντας όλους τους όρους αποπληρωμής αυτής (οφειλόμενο ποσό, επιτόκιο, χρόνος αποπληρωμής, χρόνος καταβολής δόσης, διαγραφέν ποσό), έχοντας παράλληλα τη δυνατότητα να επιβάλλει στα συμβαλλόμενα μέρη και άλλους πρόσθετους όρους, που αυτό κρίνει ως επιβεβλημένους για τη δίκαιη επίλυση της διαφοράς και την αποφυγή στέρησης της κύριας κατοικίας του αιτούντος. Εξάλλου και ο ίδιος ο νόμος αναφέρει ότι οι μη εμπραγμάτως εξασφαλισμένες οφειλές σταματούν να εκτοκίζονται, πράγμα που δεν συνάδει με τα τραπεζικώς ισχύοντα, ενώ ακόμη και η επιλογή της εκουσίας δικαιοδοσίας από τον νομοθέτη για τις διαφορές του ν. 3869/2010, με το ευρύ ρυθμιστικό της πεδίο και τις πέραν του συζητητικού συστήματος εξουσίες που παρέχει στον δικάζοντα, σαφώς υποδηλώνει ότι απομακρυνόμαστε, έστω ως ένα βαθμό, από την τραπεζική ορολογία με τη στενή έννοια. Ενόψει αυτών, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο νομοθέτης, ορίζοντας το ανωτέρω αναφερόμενο επιτόκιο στο πλαίσιο της ρύθμισης του άρθρου 9 παρ. 2 ν. 3869/2010 ουσιαστικά είχε υπόψη του την μεταβαλλόμενη σε βάθος χρόνου αξία του χρήματος, ήτοι την αξία που θα είχε η ορισθείσα μηνιαία δόση στο πέρασμα των ετών, κατά ντα οποία διαρκεί η υποχρέωση καταβολής της ως άνω ρύθμισης, ήτοι μετά από έως

80.025/
Φύλλο 5^ο της υπ' αριθμ. /2024 Απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
πρώην Ειρηνοδικείου Αχαρνών (Εκουσία Δικαιοδοσία)

20 ή 35 χρόνια, ανάλογα την περίπτωση, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τα κριτήρια της τραπεζικής αγοράς, η οποία προτάσσει την οικονομική διευκόλυνση των δανειοληπτών, υπό την προϋπόθεση αποκόμισης κέρδους για τον πιστωτή μέσω του επιβαλλόμενου επιτοκίου. Ο εκτοκισμός δηλαδή του συνολικού ανταλλάγματος που ορίστηκε στο πλαίσιο του άρθρου 9 παρ. 2 εν είδει νέου προϊόντος δανείου με πιστούχο τον οφειλέτη, καίτοι αναμενόμενος με βάση τα τραπεζικά ήθη, εντούτοις δεν συνάδει με τον γενικότερο σκοπό του ν. 3869/2010, όπως αυτό αποτυπώνεται ρητά στην προλογική του έκθεση (βλ. ανωτέρω νομική σκέψη), ο οποίος είναι πρωτίστως η επανένταξη του υπερχρεωμένου πολίτη στην οικονομική και κοινωνική ζωή με την επανάκτηση της οικονομικής ελευθερίας, που συνεπάγεται η εξάλειψη των χρεών, που αδυνατεί να αποπληρώσει. Επομένως, ορθότερα πρέπει να διευκρινιστεί ότι το επιτόκιο της ρύθμισης του άρθρου 9 παρ. 2 θα υπολογίζεται στην εκάστοτε μηνιαία δόση που επιβλήθηκε από το Δικαστήριο, διότι μόνο έτσι εξυπηρετείται ο παραπάνω σκοπός του Νόμου. Στο ως άνω συμπέρασμα συνηγορεί, αφενός το γεγονός ότι η εκδόσασα την απόφαση ρύθμιση Δικαστής, ρητά αναφέρει το ύψος της μηνιαίας δόσης, κατ' απόκλιση από τους κανόνες της τραπεζικής αν δε, ήθελε ερμηνευτεί ότι το επιτόκιο υπολογίζεται στο συνολικό αντάλλαγμα που υποχρεώθηκαν οι οφειλέτες να καταβάλουν, η απόφαση θα όριζε μόνο το κεφάλαιο, εντόκως κλπ και δε θα αναφερόταν το ύψος της δόσης, την οποία, ο Δικαστής, θα άφηνε αρρύθμιστη ώστε να υπολογιστεί από την πιστώτρια κατά τα τραπεζικώς ισχύοντα. Επιπρόσθετα, η ανωτέρω δόση ορίστηκε από το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψιν του πρωτίστως τη μέγιστη δυνατότητα αποπληρωμής των αιτούντων, αλλά και το ποσό που θα ελάμβανε η πιστώτρια σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης του ακινήτου τους, κατά το χρόνο έκδοσης της απόφασης, γεγονός που συντείνει έτι περαιτέρω στο συμπέρασμα ότι η οριζόμενη διάταξη του άρθρου 9 παρ. 2 του ν. 3869/2010 αποτελεί την οροφή και όχι τη βάση υπολογισμού. Αντίθετη ερμηνεία θα είχε ως αποτέλεσμα τον εκ νέου εγκλωβισμό του υπερχρεωμένου δανειολήπτη σε μία κατάσταση από όπου δεν θα μπορούσε να απεγκλωβιστεί, με την καταβολή υπέρμετρων δόσεων πέραν των οικονομικών του δυνατοτήτων, καταστρατηγώντας με τον τρόπο αυτό το σκοπό και το πνεύμα του νόμου [ΜΠρΛασ (ως Εφετείο) 270/2023 (αδην.), ΕιρΛαυρ 22/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕιρΑλεξ 105/2023 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕιρΗρακλ 1436/2023 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Εν προκειμένω, κατόπιν εκδόσεως της ως άνω υπ' αριθμ. 620/2018 αποφάσεως του Ν.3869/2010, η ως άνω καθ' ης «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε» πώλησε και μεταβίβασε, μεταξύ άλλων, την απαίτησή της έναντι των αιτούντων στην εταιρεία με την επωνυμία «PIRAEUS SNF DAC», που εδρεύει στην Ιρλανδία, όπως η

τελευταία εκπροσωπείται νομίμως στην Ελλάδα από την καθ' ης η κρινόμενη αίτηση εταιρεία με την επωνυμία «INTRUM HELLAS Α.Ε.Δ.Α.Δ.Π» διαχειρίστριας των απαιτήσεων της – μή δικαιούχο διάδικο (βλ. την υπ' αριθμ. πρωτ. 237/16-09-2019 σύμβαση νομίμως δημοσιευμένης στα βιβλία του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών τόμος 10 α.α 271, την υπ' αριθμ.πρωτ. 238/16-09-2019 σύμβαση διαχείρισης τόμος 10 α.α 272, την υπ' αριθμ.πρωτ. 251/23-09-2019 τροποποίηση της σύμβασης διαχείρισης τόμος 10 α.α 285 και την υπ' αριθμ.πρωτ. 315/11-05-2023 σύμβαση διαχείρισης τόμος 16 α.α 88). Η ως άνω διαχειρίστρια της οφειλής των αιτούντων από την υπ' αριθμ. [REDACTED] 0000000000 σύμβαση στεγαστικού δανείου, η οποία επιμερίστηκε σε δύο οφειλές με αριθμούς ταυτοποίησης 10 [REDACTED] και [REDACTED] ερμηνεύει το διατακτικό της ανωτέρω απόφασης εσφαλμένως και παρά το γεγονός ότι πρόκειται για δικαστική ρύθμιση, που εκφεύγει των κανόνων της τραπεζικής, υπολογίζει τον τόκο επί του συνολικού κεφαλαίου. Ειδικότερα, η μηνιαία δόση εκάστου των αιτούντων για την εξαίρεση της κύριας κατοικίας τους, καίτοι ορίσθηκε στο ποσό των 87,78 ευρώ μηνιαίως, με βάση το δοσολόγιο που τους απέστειλε για το μήνα Δεκέμβριο του 2023, προσδιορίστηκε στο ποσό των 188,73 ευρώ, ποσό που σε καμία των περιπτώσεων δεν ήταν στη βούληση της ως άνω υπ' αριθμόν 620/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αχαρνών. Σύμφωνα με τον υπολογισμό του έντοκου της μηνιαίας δόσης με τον εκτοκισμό του συνολικού κεφαλαίου, όπως ερμηνεύει η ως άνω δανειστής των αιτούντων την εφαρμογή της εν λόγω διάταξης, έκαστος εξ αυτών καλείται να καταβάλλει μηνιαία δόση αυξημένη κατά 53% περίπου της αρχικά ορισθείσας δόσης των 87,78 ευρώ, η οποία υπολογίσθηκε από το Δικαστήριο που την όρισε, βάσει του ποσού θα έπαιρνε η δικαιοπάροχος της εντολέως της καθ' ης η κρινόμενη αίτηση, εάν κινούσε επί του επίδικου ακινήτου την διαδικασία πλειστηριασμού, ως εκ τούτου δεν πρόκειται να ζημιωθεί με τον υπολογισμό του επιτοκίου επί της μηνιαίας δόσης, καθώς και πάλι θα πάρει έντοκα το ποσό που θα έπαιρνε εάν το ακίνητο των αιτούντων βρισκόταν υπό την διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης. Επιπρόσθετα η δικαστική ρύθμιση του άρθρου 9 παρ. 2 του ν. 3869/2010 έχει ως στόχο την διάσωση της κύριας κατοικίας του υπερχρεωμένου δανειολήπτη, όπου αυτή υφίσταται, έτσι ώστε αυτή να αποτελεί την οροφή και όχι την βάση του υπολογισμού. Κατά συνέπεια, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή ως κατ' ουσίαν βάσιμη, να ερμηνευθεί η υπ' αριθμ. 620/2018 απόφαση (εκουσίας δικαιοδοσίας) του Ειρηνοδικείου Αχαρνών, ως προς τον τρόπο εκτοκισμού της καταβλητέας για τη διάσωση της κύριας κατοικίας των αιτούντων μηνιαίας δόσης, όπως καθορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας.

Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 320 του ίδιου κώδικα, η ερμηνευτική απόφαση σημειώνεται, με την επιμέλεια της Γραμματείας του Δικαστηρίου, στο πρωτότυπο της αποφάσεως που ερμηνεύεται, έχει δε αναδρομική δύναμη, καθόσον ανατρέχει στο χρόνο

80.025
Φύλλο 6° της υπ' αριθμ. /2024 Απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
πρώην Ειρηνοδικείου Αχαρνών (Εκουσία Δικαιοδοσία)

δημοσιεύσεως της ερμηνευθείσας αποφάσεως (Βαθρακοκόιλης, ό.π., σημ. 11, ΕφΑΘ 3461/2008, ΕφΠειρ 602/1997, ΕφΑΘ 1662/1987) όπως προαναφέρθηκε. Δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται, κατ' αναλογική εφαρμογή του άρθρου 8 παρ. 6 του ν. 3869/2010.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ την αίτηση αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση.

ΕΡΜΗΝΕΥΕΙ την υπ' αριθμ. 620/2018 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αχαρνών (εκουσίας δικαιοδοσίας), και δη το διατακτικό αυτής, ως προς τη διάταξή της για τη διάσωση της κύριας κατοικίας των αιτούντων, κατά το ότι το αναφερόμενο σ' αυτήν επιτόκιο θα υπολογίζεται στην εκάστοτε μηνιαία δόση που επιβλήθηκε από το Δικαστήριο και όχι στο σύνολο του κεφαλαίου που ορίστηκε να καταβληθεί για την παραπάνω αιτία.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ τη σημείωση της παρούσας ερμηνευτικής απόφασης στο πρωτότυπο της ερμηνευόμενης απόφασης και την αναγραφή στα αντίγραφα ή αποσπάσματα της τελευταίας του αριθμού και της ημερομηνίας της ερμηνευτικής απόφασης.

ΚΡΙΘΗΚΕ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΗΚΕ και ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 29.11.2024, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

